

De dienstmeisjes

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Monique van Stenus

ISBN: 978-90-484-2288-3
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MONIQUE VAN STENUS

De
Dienst
meisjes

I.

WEER THUIS, PUPPIES EN EEN SPOOKHUIS

We zijn er weer. We staan in de aankomsthal van het vliegveld van Manilla.

Verfomfaaid en moe, het is alsof we niet zijn weg geweest.

We kijken rond naar alle mensen die rond rennen of staan te wachten, op wat dan ook.

Met onze bagage lopen we naar buiten. De geur die mij de eerste keer trof ruik ik weer. En ik word door herinneringen overspoeld.

Ben loopt naar een taxi.

De kinderen en ik wachten bij onze bagage. Rijen mensen staan hier. Sommige met bordjes met namen erop en andere kijken en wachten hoopvol, totdat er iemand naar buiten komt die ze kennen. Achter hekken staan ze. Zodat iedereen die naar buiten komt, door kan lopen.

Ze steken hun armen door het gaas van het hek om zo je aandacht te trekken. Misschien hopen ze dat we zeggen, kom maar met mij mee, dan krijg je een beter leven. Of hier heb je geld, dan kun je in ieder geval wat eten.

Ik staar terug naar al die mensen en probeer te bedenken waarom ze hier staan.

Dag in, dag uit, altijd staan hier mensen.

Ik schrik wakker uit mijn overpeinzingen als ik Ben hoor roepen. Hij gebaart naar me dat we moeten komen. Want hij heeft een taxi geregeld, waar we in passen met al onze bagage.

Als we in de taxi zitten rijden we weg. We gaan weer naar huis. We rijden door de donkere avond in het drukke Filippijnse verkeer. We zijn stil. Kerry leunt tegen me aan met haar duim in haar mond en Max kijkt stil naar buiten. Net als ik.

Als we aankomen bij ons huis, loopt Jef 'onze bewaker' naar de taxi

toe, om ons gedag te zeggen en te helpen met onze koffers, om deze naar binnen te brengen. Als alles binnen staat gaat hij weer naar buiten om de boel in de gaten te houden en op ons te passen. Ik breng de kinderen alvast naar bed en Ben en ik gaan daarna nog even buiten op de veranda zitten met een lekker glas rode wijn. 'Nou Soof, daar zijn we dan weer,' zegt Ben. 'Ja, vreemd hè, het is net of we heel lang weg geweest zijn.' Het voelt heel onwennig.

De honden liggen rustig aan onze voeten te slapen. Die hebben we drie weken moeten missen. Jofie ons dienstmeisje is drie weken in ons huis geweest, en heeft voor ze gezorgd.

Drie weken, zijn we bij onze familie geweest. En we hebben een heerlijke tijd gehad. En nu zijn we dus weer terug.

Ben zegt: 'Ik ga maar eens slapen, morgen moet ik weer aan het werk.' 'Ja, ik kom zo, ik blijf nog even zitten.'

Als ik in mijn eentje zo zit, denk ik terug aan de laatste keer dat ik zo zat. Toen hadden we heel wat achter de rug. Ik hoop dat het nu wat rustiger is. Ik blijf nog even zitten en luister naar de geluiden die uit de andere huizen komen. Flarden van gesprekken en muziek vang ik op, verder is het stil. De temperatuur is lekker, er staat een licht briesje. Ik sluit mijn ogen even en leun achter over. Ik kan ook beter maar naar mijn bed gaan. Morgen zijn de kinderen nog vrij, maar de dag erna moeten ze ook weer naar school. Dan gaat alles weer zijn normale gang.

De volgende ochtend is Ben al vroeg vertrokken. Wanneer ik op sta is Jofie er al. 'Goedemorgen Jofie,' zeg ik als ik in de keuken kom. 'Goedemorgen Mem,' zegt ze. 'Is alles goed gegaan Jofie?' 'Ja hoor,' zegt ze, en ze lacht naar me. 'Hoe is het met Ray, komt hij vandaag nog.' 'Ja hoor,' zegt ze lachend, 'maak je maar geen zorgen, hij heeft u niet in de steek gelaten.'

Slaperig komt Kerry de keuken in. 'Ik heb dorst mammie,' zegt ze. 'Ga maar lekker binnen zitten Kerry, dan breng ik je wel wat te drinken.' 'Is Max ook al wakker.' 'Ja, ik denk het wel,' zegt Kerry. 'Dan pak ik voor hem ook wel wat.' 'Dan gaan we zo meteen de hondjes uitlaten en boodschappen doen.' Ze knikt en loopt naar de kamer, haar pop achter zich mee slepend en haar duim in haar mond.

Als Max ook beneden is en ook wat gedronken en gegeten heeft, stuur ik ze onder de douche. Dan aankleden waarna we op pad gaan met de honden.

We lopen de stille straten door, het is al warm. We lopen rustig naar een park verder op, daar kunnen de honden even los, even lekker rennen. De Filippijnen die hier wonen zijn niet zo goed voor hun huisdieren. De meesten hebben honden, maar daar wandelen ze niet mee. Die staan meestal aan een ketting voor het huis. Om te blaffen als er iemand aan komt. Dus voor de gezelligheid, zoals wij dat kennen. Dat hebben ze hier niet.

Aan de rand van het park staat een huis, een groot donker huis, met een muur er om heen. Als we daar langs lopen zegt Max: 'Wat een eng huis hè mam.'

'Dat is volgens mij een spookhuis.' Kerry zegt: 'Ja spookhuis.' 'Het lijkt er wel op Max,' zeg ik. Zo donker en afgesloten. Ik kijk naar het huis, het is net of er iemand voor het raam staat op de bovenste verdieping die naar ons kijkt. Ik kijk nog eens, maar nu zie ik het niet meer. Er loopt een rilling over mijn rug, bah. 'Kom kinderen we gaan naar huis.' Als we weg lopen keer ik me nog een keer om en volgens mij zie ik de gordijnen voor dat raam bewegen, gadver. 'Kom jongens, een beetje door lopen, snel naar huis.'

Thuis gekomen is Ray er al. 'Hallo Ray,' begroet ik hem. 'Fijn dat je er weer bent.'

'U ook Mem,' zegt hij. 'We gaan zo boodschappen doen Ray.' Hij kijkt me aan en moet lachen. 'Geen gekke dingen dit keer hoor, ik beloof het,' zeg ik.

Als we terug komen van het boodschappen doen, staat de overbuurman buiten. Hij begroet ons hartelijk. Zijn naam is Toy. Tenminste dat is zijn bijnaam. Hoe hij echt heet dat weet ik niet. Hij loopt naar Kerry toe en zegt: 'Wij hebben puppies, wil je komen kijken?'

'Mag het mam,' vraagt ze aan me. Ik kijk twijfelend naar haar. Echt veel vertrouwen heb ik nog niet. 'Vraag maar of Jofie met je mee loopt,' zeg ik tegen Kerry. Ze rent naar Jofie. 'Ga je mee naar de puppies kijken Jofie?' Intussen trekt ze Jofie aan haar hand mee. Die laat zich, lachend mee trekken.

Als ik de boodschappen heb opgeruimd, komen Kerry en Jofie weer terug.

‘Ze zijn zo lief mam,’ zegt Kerry en huppelend gaat ze naar binnen. ‘Hoeveel puppies hebben ze?’ ‘Oh, een stuk of zes,’ zegt Jofie. ‘Hebben ze daar al baasjes voor gevonden?’ ‘Nee,’ zegt ze, ‘dat hoeft niet.’ ‘Hoezo niet?’ ‘Mevrouw verdrinkt ze zelf Mem.’ Ik staar haar aan. ‘Wat zeg je.’ ‘Ze verdrinkt ze,’ zegt Jofie nog een keer. ‘Maar ze zijn al een paar weken oud,’ zeg ik. ‘Ja, maar het dienstmeisje dat daar werkt zegt, dat mevrouw dat zelf doet, dat doet ze altijd.’